

Az év legsikeresebb
detektívsorozata gyerekeknek!

5

MATEK- NYOMOZÓK

Az elfeledett bányás esete

Daniel Kenney & Emily Boever

Daniel Kenney és Emily Boever

MATEK- NYOMOZÓK

5

Az elfeledett bánya esete

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2024

ELSŐ FEJEZET

1832. JÚLIUS 15.

Hatalmas, ragyogó és kövér volt a hold. Az égen egyetlen felhő sem éktelenkedett.

Odabenn a bányában csak lámpással tudott közlekedni, de idekinn egyáltalán nem volt szüksége rá. Tisztán látta a puskapor csíkját. Harmincméternyi sár és sziklák borította út választotta el a barlang szájától.

A barlangtól, amiből a bánya nyílt.

Amikor közölték vele, milyen feladat vár rá, tiltakozott.

Eleinte legalábbis.

Aztán felsejlett előtte a meglehetősen radikális megoldásban rejlő értelem.

A partnere egy semmirekellő gazember volt.

Ugyanakkor eszes is. És ezúttal valószínűleg igaza volt. Pletykák kaptak szárnyra. A lehető legrosszabb forgatókönyv pedig az lett volna, ha az emberek megtudják az igazságot. Így hát jobb úgy, ha a titkukat mélyen eltemetik.

Majd amikor már senki sem figyel Forgottenre, és nevéhez híven valóban elfeledett¹ lesz, akkor könnyedén visszaosonnak, feltárják a bányát, és visszaszerzik azt, ami jog szerint őket illeti.

Leguggolt, előhúzott egy gyufát, és meggyújtotta vele a gyertyát, aztán a vékony lángot a puskapor fölé tartotta.

Tétovázott.

Vetett egy utolsó pillantást nagy becsben tartott bányájára.

Majd leeresztette a gyertya lángját a puskaporhoz.

A por azonnal meggyulladt, a láng pedig sebesen robogott a barlang szája felé.

Hátrébb lépett, hogy felkészüljön az elkövetkező eseményekre. Ekkor azonban olyan hang ütötte meg a fülét, amibe belesajdult a szíve. Fülét hegyezve a bánya felé fordult.

Ismét hallotta a hangot.

Gondolkodás nélkül a lángoló puskaporos csík után vetette magát, megpróbálta utolérni, hogy el tudja oltani. De esélye sem volt versenyre kelni a terjedő tűz

¹ Forgotten (angol) jelentése magyarul: elfeledett.

sebességével. A láng őrjöngve száguldott a barlang szája felé.

Alig három métert tett meg, amikor a barlang felrobbant.

MÁSODIK FEJEZET

AZ ARANYSZÁRNYÚ COMMODORE

A vonat Nyugat-Virginia erdős rengetegei és sziklás dombjai közt kanyargott. Ha az egyik oldalon kinézett az ablakon, Stanley a sötétkékbe hajló folyót látta, ami az őket körülvevő kanyont formálta. A túloldali ablakon át a fák között megcsillanó nap bukkant elő, ahogyan megkezdte süllyedését a látóhatár felé. Olyan gyönyörű volt a látvány, hogy Stanley nem is figyelt a körülötte zajló beszélgetésre, egészen addig, amíg Felix fel nem pattant a mellette lévő ülésből.

– Kívánjatok szerencsét! – mondta, miközben útnak indult a zsúfolt vonatkocsi ülései között. – Ideje beteljesítenem a végzetemet!

Gertie rövid lábán loholni kezdett utána.

– Mégis miből gondolod, hogy a mozdonyvezető aranyszárnyakat fog adni neked? – kérdezte megrökönyödötten. Majd megragadta Felix karját, és maga felé fordította a fiút.

– Azért – magyarázta Felix –, mert a tűzoltók, pilóták és mozdonyvezetők ilyesmiket adnak a hozzám hasonló cuki, imádni való kölyköknek.

– De szárnyakat? Miért adna neked egy *mozdonyvezető szárnyakat*? Nem lenne több értelme, ha... nem is tudom, egy aranykereket vagy valami ahhoz hasonlót adna?

Felix türelmetlenül a levegőbe emelte a kezét.

– Utoljára mondom el. Ezt a mozdonyt *Aranyszárnyú Commodore*-nak hívják. A vasúti mágnás, Cornelius „Commodore” Vanderbilt után nevezték el. A gyártása idején az *Aranyszárnyú* volt fajtájának leggyorsabb utasszállító vonata.

Most Gertie-n volt a sor, hogy türelmetlenül a levegőbe emelje a kezét.

– De a vonatoknak nincsen *szárnya!*

– Nos, meglátjuk, ki nevet a végén, amikor büszkén viselem majd az arany vonatszárnyaimat. – Azzal kitérta az ajtót Stanley-nek és Gertie-nek, majd mind a hárman átléptek a következő kocsiba.

– Azért ne fűzz hozzá nagy reményeket – szólalt meg Stanley. – Valószínűleg még csak a mozdony közelébe

se jutunk el. – Megtorpant, majd hátrapillantott Hermanra, aki épp akkor érte utol őket. – Nem igaz?

– A mozdony közelébe? – kérdezett vissza Herman.

– Egy ilyen mozdonyvezetőhöz? Nem hinném.

– Különben is, te merre jártál? – kérdezte Felix.

– Dolgom volt – felelte Herman.

Stanley és Herman kíváncsian összenéztek.

Ennek láttán Gertie összefonta rövid karját maga előtt.

– Stanley, mi volt ez?

– Micsoda?

– Ez a pillantás, amit Hermannal váltottatok. Elküldted Hermant, hogy derítse fel a vonatot, nem igaz?

Stanley kissé elpirult.

– A jegyzőkönyv kedvéért megjegyezném, hogy minden idők leghíresebb detektívregénye, amelyet nem más, mint a detektívregények királynője, Agatha Christie írt, egy vonatot játszódik. Úgyhogy szeretnék felkészült lenni... hogy ismerjem a terepviszonyokat, a kijáratokat, a lehetséges gyanúsítottakat. Sosem tudhatja az ember, hogy mikor kell akcióba lépnie, és megoldania egy...

– De igen! – csattant fel Gertie. – Ezen a héten *egészen pontosan* meg tudom mondani neked, hogy mikor kell megoldanunk egy ügyet. Semmikor! Rémlík? Szabadságon vagyunk.

– Tudom, hogy azt mondtad, hogy...

– Nem, Stanley, *mi* mondtuk. Szavaztunk.

– De a bűnözők nem mennek szabadságra. Ráadásul Herman is erre vágyott.

– Ha bárkit is érdekel – szólalt meg Herman –, a mozdonyvezetőnek a sapkája alatt hatalmas, vattaszerű fehér haja van. Pont olyan, mint a bohócoknak, csak fehérben.

– Herman – fordult felé Gertie –, mégis miért érdekelne ez bárkit is?

– Hm, nos, elég goromba volt velem, amiért a mozdony közelében ólálkodtam. És erről az jutott az eszembe... hogy az a nagy, vattaszerű haj iszonyú királyul nézne ki kék festékszóróval befújva. Ennyi.

Stanley, Gertie és Felix némán meredtek Hermanra.

– Valami rosszat mondtam? – kérdezte a fiú.

– Emlékszel, hogy megegyeztünk abban, hogy egyáltalán nem király festékszóróval lefújni dolgokat? – szólalt meg Stanley.

– Ez vonatkozik a goromba, fehér hajú mozdonyvezetőkre is?

– Igen, Herman. Ez vonatkozik a goromba, fehér hajú mozdonyvezetőkre is.

– Ez rettenetes hír – mondta Felix. – Ha a mozdonyvezető nem enged minket a mozdony közelébe, mégis hogyan szerzem meg az aranyszárny kitűzőt? Hogyan húzom meg a kötelet, és mondom azt hogy „sihuhú”? Mégis hogyan teljesítsem így be a végzetemet?

– Sajnálom, hogy nekem kellett közölnöm a hírt – szabadkozott Herman.

– Ettől még haladhatunk tovább a mozdony felé – mondta Stanley. – Úgyszincs más dolgunk.

– Gondolom ez a kis szurkálódás nekem szólt – felelte Gertie. – Ami engem illet, én boldogan kiélvezem, hogy „nincs más dolgunk”, ha ez azt jelenti, hogy egy hétig nem kell bűnüldözéssel foglalkoznunk... *ahogy abban meg is állapodtunk*. Egész nyáron egymást érték az ügyek, és kezdek kiégni.

– Nagyon vágytam azokra az aranyszárnyakra – búslakodott Felix.

– Ne aggódj, Felix! – vigasztalta Herman. – Még vár ránk valami jó ezen az úton. Bízz bennem!

Herman átvezette őket a következő kocsiba, ami legalább annyira dugig volt az iskolatársaikkal, mint az, amelyikből jöttek.

Néhányan kártyáztak, mások beszélgettek és nevetgéltek, páran pedig a sziklás hegyekkel tarkított tájat csodálták. A kocsi végében vagy egy tucatnyian álltak körbe egy fiút a Történelemklubból, aki épp mesélt valamit.

– Azt mondják – magyarázta a fiú –, hogy ha a telihold fényénél valaki a bányánál jár...

Gertie karon ragadta Stanley-t, és magával húzta a következő kocsiba, majd felkiáltott:

– Ó, nézzétek csak, micsoda mesés látnivalók vannak itt!

– Mi olyan mesés benne? – nézett körbe Stanley. – Pont úgy néz ki, mint az összes többi kocsi.

Gertie idegesen az ablak felé mutatott.

– De itt sokkal jobb a kiáltás. Ezek az ablakok nem olyan piszkosak.

– Piszkosak?

Gertie elmosolyodott.

– Aha. Na gyerünk, Stanley, haladjunk tovább!

A kocsi végében a Történelemklub egy másik tagja körül gyűlt össze egy újabb tucat diák. Amikor elhaladtak mellettük, a fiú épp azt mondta:

– És úgy beszélnek, hogy mind a mai napig...

Gertie ismét magával ráncigálta Stanley-t a következő kocsiba.

– Mégis mi folyik itt? – kérdezte Stanley. – Furán viselkedsz.

– Mit is mondhatnék? Imádok fürge sétákat tenni a személyszállító vonatokon.

Azonban ahogy haladtak tovább, megint egy újabb, a Történelemklub egy másik tagja körül gyülekező csoport bukkant fel.

Gertie mérgesen felcsattant.

– Az ég szerelmére! Befogná mindenki a lepénylesőjét, amíg áthaladunk, ha szépen kérem? Túlságosan hangos ez a... nos, ahhoz, hogy élvezzük ezt a csodás kilátást.

A kocsiban mindenki elhallgatott, amíg a Mateknyomozók áthaladtak.

Egészen más hangulat fogadta őket a negyedik kocsiiban.

– Csak nem csal a szimatom? – szólalt meg Felix. – Micsoda buta kérdés; hiszen a szimatom sosem csal. Bár az igazat megvallva, négyéves koromban egyszer előfordult: amikor felébredtem, meg voltam győződve róla, hogy az anyukám palacsintát süt. Aztán kimentem a konyhába, ahol végül puff, kiderült, hogy valójában gofrit készített. A szimatom aznap tényleg félrevezetett.

Herman csóválni kezdte a fejét.

– És ti tényleg azt gondoljátok, hogy én vagyok a fura? Nem, Felix, a szimatod nem csal.

– Ez nem jelenthet mást, mint azt, hogy megérkeztünk a büfékocsiba!

– Mondtam, hogy vár még ránk valami király az út során – felelte Herman.

Felix ábrándos tekintettel meredt az étlapra.

A vonat hirtelen fékezett, mire mindannyian előrelódultak. Stanley összeütközött egy lánnyal, akinek egy kartámaszban kellett megkapaszkodnia, hogy el ne essen.

– Bocsi, Gina! – szabadkozott Stanley, miközben segített a lánynak visszanyernie az egyensúlyát.

– Semmi gond – felelte Gina Von Grubin, a Történelemklub elnöke. – Amúgy is az volt a tervem, hogy szerzek egy adag halat és sült krumplit, utána pedig megkereslek titeket, Mateknyomozók.

– Jaj, ne! – csattant fel Gertie. – Ha közönséget keresel az egyik órült, kitalált történetednek, ami olyasmiről szól, ami igazából meg se történt, akkor keríts valaki mást.

– Nem erről van szó – tiltakozott Gina, miközben a levegőbe emelte üres csuklóját. – Szerintem valaki ellopta az órám.

Stanley szeme felragyogott.

– Hogy nézett ki? – kérdezte. – Merre ültél ma? Biztos vagy benne, hogy nem otthon felejtetted? Menynyire értékes ez az óra? Tudsz esetleg valakiről, aki ártani szeretne neked? Gondok terhelték mostanság a házasságodat?

Gina zavartan nézett a fiúra.

– A házasságomat?

– Bocsi – kért elnézést Stanley. – Csak próbáltam olyan kérdéseket feltenni, mint amilyeneket Hercule Poirot kérdezne. Ő a híres detektív Agatha Christie regényeiben.

– És ő vállalná egy eltűnt óra ügyét?

Gertie megérintette Gina vállát.

– Nem, nem vállalná. Mint látod, a mi Stanley-nk kissé összezavarodott, de a helyzet az, hogy sajnos nem tudunk segíteni neked. Ugyanis – és itt Stanley-re pillantott – épp *szabadságon* vagyunk.

– Épp szabadságon vagyunk – zendült fel egy éme lyítően ismerős hang.

Gertie hátraperdült.

Az ablak mellett egy magasított asztalnál négy jól öltözött diák szürcsölgette a teáját. Az egyik lány különösen elegáns volt. Egyesek akár gyönyörűnek is titulálták volna.

– Partridge... – morgolódtott Gertie.

Polly Partridge felkacagott, a nap utolsó fénysugaraival megcsillantak bosszantóan tökéletes haján.

– Helló, Fertie!

– Gertie!

– Ízlések és pofonok.

Gertie ismét felmordult. Stanley észrevette, hogy a lány ujjai ökölbe szorultak.

Polly lecsusszant a székéről, és feléjük lépett.

– Örömmel hallom, hogy szünetet tartotok a kis bűnüldöző szélhámosságokban, Matekostojások. Talán végső soron mégis kívül valami jó ebből a hétvégéből.

– Ne is figyelj rá, Gertie! – nyugtatta a lányt Stanley, majd visszafordult Ginához. – Gina, mikor láttad utoljára az órádat?

– Ó jaj, elvesztetted az icipici órácskádat? – szólt Polly Ginához. – Nőj fel! Az én tárcámból egy karkötőt emelt el valaki korábban, de vajon sírva szaladtam a Matekszőkevényekhez segítségért? Naná, hogy nem. Elnézve azt a fura kinézetű szakácsot, valószínűleg ő lehetett. Ügy lezárva! Pofon egyszerű volt. – Polly az Irodalomklub többi tagja felé fordult. – Talán

ideje lenne megalapítanunk a saját detektívügynökségünket.

A magas asztalnál ücsörgők hangosan kacagtak.

– Te még a náthát se lennél képes elkapni télvíz idején – gúnyolódott Gertie.

Polly felmordult.

– Na ebből elég. Elegem van Törpi Gertie-ből.

– Kit nevezted Törpinek, te mondatelemző degenerált?

Stanley és Herman egyszerre vetette magát a két lány közé, mielőtt bármelyikük bevihette volna az első ütést.

– Hallgassatok ide! – szólt közbe Stanley. – Van igazság abban, amit mondtok. Biztos vagyok benne, hogy Polly és a csapata nagyon sok... hm... érdekes... irodalmas dolgot csinál. Mi pedig Mateknyomozóként nem kevés sikert értünk el a bűnüldözésben.

– Inkább vakszerencsétek volt, ha engem kérdeztek – vetette oda Polly.

– Azt megnézném, hogy te jobban csinálod – csattant fel Gertie. Megpróbált keresztülgázolni Hermanon, aki mostanra minden erejével igyekezett visszafogni a lányt.

– Mondasz valamit, töpszli – mondta Polly, miközben egyik ujjával Gertie arca felé mutatott. – Ez az idióta hely, ahol egy hetet el kell töltenünk, állítólag tele van rejtélyekkel. Egyszerűsítsük le: az első csoport,

amelyik ezen a héten megold egy rejtélyt, eldöntheti, milyen nyilvános megaláztatásban legyen része a másik csoportnak. Irodalmások versus matekosok!

– Nektek annyi! – kiabálta Gertie.

– Csak nem kedvesen tereferélünk? – hallatszott egy mély hang Stanley háta mögül.

Carter tanár úr, a Ravensburgi Általános Iskola új tesitanára épp ekkor lépett a büfékocsiba, sportos természetével elállva a teljes bejáratot.

Gertie gigantikus méretű műmosolyt villantott rá.

– Csak két régi barát nosztalgiazik a régi szép időről.

– Én is pont így gondoltam – mondta Mr. Carter. – Ebben az esetben megvárom itt, amíg ez a két régi barát kezet ráz, és békésen elválnak útjaik.

– Kezet ráz? – kérdezett vissza Gertie.

Mr. Carter bólintott.

– Békésen? – kérdezte Polly.

– Pontosan – felelte Carter tanár úr.

Gertie és Polly egymásra néztek. Mindkettejük arca eltorzult a kintől.

– A kezeknek egymáshoz kell érniük a kézrázás előtt – magyarázta Mr. Carter.

Gertie puhatolózva kinyújtotta a kezét. És bár látványosan fájdalmat okozott neki, Polly hasonlóképp cselekedett. Amikor egymáshoz értek, megragadták a másik kezét, és jól megszorították.

– Nem semmi kézfogásod van, Törpilla – nyöszörögte Polly.

– Neked-sem-rossz, Irodalomklub Gonosz Boszorkánya – erőlködött Gertie is.

– Látjátok? – szólalt meg Mr. Carter. – Nem sokkal jobb így?

Polly hátrébb lépett, és önelégülten elvigyorodott.

– Okosabbnak lenni vagy nem lenni, az itt a kérdés. Akkor nemesb-e a lélek, ha tűri balsorsa minden nyűgét s nyilait...²

Carter tanár úr ott folytatta, ahol Polly abbahagyta.

² Shakespeare: *Hamlet* (Arany János fordítása nyomán)

– Vagy ha kiszáll tenger fájdalomja ellen, s fegyvert ragadva véget vet neki?

Polly kétkedve nézett a férfira.

– Hogyan...? De hát maga egy... tesitanár. Mégis honnan tud Shakespeare-t idézni?

– Veszélyes dolog túlságosan elhamarkodottan ítélni az emberekről, Miss Partridge. Most pedig, remélem, a kirándulás hátralevő részében mind a ketten viselkedni fogtok. – Mr. Carter nyilvánvalóan hitt abban, hogy az ügy ezennel lezárult, ugyanis végigvonult a büfékocsin, majd haladt is tovább a következőbe.

Polly gyorsan felocsúdott. A vigyor újra kiült az arcára, majd így szólt Gertie-hez:

– Alig várom, hogy lerendezzük ezt Forgottenben. – Majd Stanley felé pördült. – De te megleptél, Stanley babuci, hogy belementél egy olyan egyezségbe, aminek során szellemekkel találhatod szemben magad. Úgy rémlik, hogy a tavalyi találkozásod a szellemekkel nem alakult túl fényesen. – Azzal vihogva visszaballagott az Irodalomklub többi tagjához, akik ekkorra hangosan nyihogtak.

Stanley értetlenül nézett a barátaira. Hirtelen rossz érzése támadt.

– Srácok... – szólalt meg remegő hangon. – Hogy értette azt Polly, hogy szellemekkel találom szemben magam?

Gertie vett egy mély lélegzetet.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Arra kérlek, Stanley, hogy légy bátor!

– Bátor? – vinnyogott Stanley. – Gertie, mi folyik itt?

– Hogy mi folyik itt?

– Igen, Gertie. Valami történik, és szeretném, ha elmondanád az igazat.

– Az igazat? – A lány hangja hirtelen úgy cincogott, mint az imént Stanley-é. – Nos, tudod, az igazság az, hogy...

– Szereztem mindenkinek sült csirkét! – kiáltott fel Felix. Mikor előbukkant a hátuk mögül, kezében egy nagy tálca ropogós sült csirkét tartott. – És nem fogod kitalálni, Gertie, hogy hívják őket! Aranyszárnyaknak!